

Ministerstwo Spraw Zagranicznych

Departament Konsularny

DK.074.6.2026 / 2
Warszawa, 20 kwietnia 2026 r.

Szanowni Państwo,

odnosząc się do kwestii poruszonych w treści petycji pragnę na wstępie przedstawić podstawy prawne dotyczące systemu przydzielania terminów na złożenie wniosku o wydanie wizy. Wniosek o wydanie wizy może być przedłożony za pośrednictwem systemu e-Konsulat (dotyczy większości urzędów konsularnych) lub za pośrednictwem strony usługodawcy zewnętrznego (w przypadku tych placówek zagranicznych, w których funkcjonuje outsourcing wizowy).

Outsourcing wizowy jest rozwiązaniem przewidzianym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z 13 lipca 2009 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) i jest w szerokim zakresie stosowany przez państwa Schengen. Zasady stosowania outsourcingu, związane z tym wymagania oraz czynności, które można powierzyć usługodawcy zewnętrznemu, są szczegółowo określone w art. 43 kodeksu wizowego i nie podlegają modyfikacjom na gruncie ustawy. Stosownie do ust. 1 niniejszego art. państwa członkowskie dążą do tego, aby współpraca z usługodawcą zewnętrznym obejmowała co najmniej jeszcze jedno państwo członkowskie, bez uszczerbku dla przepisów o zamówieniach publicznych i zasad konkurencji. W myśl ust. 2 podstawą współpracy z usługodawcą zewnętrznym jest instrument prawny, który spełnia wymogi określone w załączniku X (umowa z usługodawcą zewnętrznym), przy czym zgodnie z zastrzeżeniem zawartym w ust. 4, analiza wniosków, przeprowadzanie – w stosownych przypadkach – rozmów oraz podejmowanie decyzji w sprawie wniosków dokonywane są wyłącznie przez konsulaty lub organy centralne. Co więcej, usługodawcy zewnętrzeni w żadnym przypadku nie mają dostępu do wizowego systemu informacyjnego (VIS), w którym przechowywane są dane dotyczące złożonych wniosków i wydanych decyzji. Dostęp do VIS jest zastrzeżony wyłącznie dla odpowiednio upoważnionego personelu konsulatów lub organów centralnych. Kodeks wizowy ustanawia ograniczony katalog czynności jakie można powierzyć usługodawcy zewnętrznemu, tj., zgodnie z ust. 6 art. 43: (a) udzielanie ogólnych informacji na temat wymogów wizowych, zgodnie z art. 47 ust. 1 lit. a)–c), oraz na temat formularzy wniosków; (b) informowanie osób ubiegających się o wizę o wymaganych dokumentach uzupełniających, wymienionych w liście kontrolnej; (c) przyjmowanie danych i wniosków (łącznie z pobieraniem identyfikatorów biometrycznych i przekazywanie wniosku konsulatowi lub organom centralnym (d) pobieranie należnej opłaty; (e) planowanie terminów wizyt osoby ubiegającej się o wizę, w stosownych przypadkach, w konsulacie lub w pomieszczeniach usługodawcy zewnętrznego; (f) przyjmowanie dokumentów podróży, łącznie z ewentualnym powiadomieniem o odmowie, od konsulatu lub organów centralnych i zwracanie ich osobie ubiegającej się o wizę. Ponadto wybierając usługodawcę zewnętrznego, dane państwo członkowskie ocenia wiarygodność i wypłacalność organizacji lub przedsiębiorstwa oraz upewnia się, czy nie zachodzi konflikt interesów. Ocena obejmuje w stosownych przypadkach weryfikację niezbędnych pozwoleń, wpisów w rejestrze, statutów i umów z bankami. Dane państwo członkowskie zapewnia przestrzeganie przez wybranego usługodawcę zewnętrznego warunków nałożonych na niego na mocy instrumentu prawnego. Należy podnieść, że personel usługodawcy zewnętrznego przechodzi odpowiednie szkolenia i w trybie przewidzianym umową jest nadzorowany przez dane państwo członkowskie. W tym celu konsulat(-y) lub organy centralne danego(-ych) państwa (państw) członkowskiego(-ich) regularnie i co najmniej raz na dziewięć miesięcy przeprowadzają wyrywkowe kontrole w pomieszczeniach usługodawcy

zewnętrznego. Państwa członkowskie mogą zgodzić się na podział obciążenia związanego z takim regularnym monitorowaniem.

Outsourcing wizowy jest rozwiązaniem powszechnie stosowanym przez wszystkie państwa członkowskie. W polskich placówkach zagranicznych outsourcing wizowy został wprowadzony w państwach, gdzie utrzymuje się bardzo wysoki popyt na wizy, a istniejąca sieć urzędów konsularnych nie jest w stanie zapewnić pożądanej płynności i jakości obsługi procesu wizowego, zarówno ze względu na obiektywne ograniczenia organizacyjne (np.: pomieszczenia, infrastruktura, personel), jak i znaczne odległości generujące dla interesantów koszty pośrednie związane z dojazdami do urzędów konsularnych. Obecnie usługodawcy świadczą usługi na rzecz polskich przedstawicielstw dyplomatyczno-konsularnych w Turcji, na Ukrainie, na Białorusi, w Indiach, Chinach i na Filipinach. Pragnę w tym miejscu ponowić, że warunki współpracy z usługodawcą zewnętrznym uregulowane są w umowie zawartej z firmą świadczącą usługi outsourcingu przez placówkę dyplomatyczną.

Tym samym sformułowaną we wstępie petycji tezę co do wadliwości instrumentu outsourcingu wizowego na Filipinach, z czym autor wystąpienia wiąże zjawiska takie jak: przypadkowość dostępności terminów, udział pośredników zewnętrznych oraz warunki systemowej korupcji, należy uznać za błędne uproszczenie. Po pierwsze, urząd konsularny w Manili regularnie przeprowadza stosowne kontrole obydwu Punktów Przyjmowania Wniosków Wizowych w Manili i Cebu, zgodnie z postanowieniami art. 43 ust. 11 kodeksu wizowego. Urząd konsularny w Manili nie współpracuje z żadnym innym podmiotem zewnętrznym, a na stronie Ambasady RP w Manili, jak i na stronie usługodawcy BLS publikowane są ostrzeżenia przed korzystaniem z usług nieautoryzowanych podmiotów zewnętrznych, oferujących płatne pośrednictwo przy umówieniu wizyty wizowej. Warto podkreślić, że system zapisów działający w Manili wyklucza działanie pośredników. Wnioskodawcy, którzy rezerwują wizytę wizową, sprawdzani są w drodze wideoweryfikacji online w czasie rzeczywistym, która poprzedzona jest przesłaniem aktualnego zdjęcia oraz skanu paszportu. System odrzuca akceptację w przypadkach wykrycia stosowania sztucznej inteligencji, gdy aplikant jest nieobecny lub kiedy wystąpi brak zgodności weryfikowanego wizerunku z przestany zdjęciem lub skanem paszportu.

Obserwacje Ministerstwa Spraw Zagranicznych w zakresie trudności w dostępie do procedury wizowej na Filipinach skłaniają ku przekonaniu, że trudności te wywołane są przede wszystkim wolumenem chętnych na złożenie wniosków wizowych o wizy pracownicze. Presja wizowa jest związana również z wysoką liczbą zezwoleń na pracę wydawanych obywatelom Filipin. Tym samym nie można się zgodzić z tezą o uzależnieniu możliwości złożenia wniosku od szczęścia, zaangażowania pośredników, wykluczenia niezamożnych wnioskodawców. Dostęp do procedury wizowej jest równy dla wszystkich aplikujących, a w szczególnych przypadkach konsul ma prawo, korzystając z art. 9 ust. 3 Kodeksu Wizowego do przyjęcia wniosku o wydanie wizy poza zwyczajową kolejnością.

Co zaś się tyczy udziału pracodawcy w procesie wizowym, pragnę wskazać, że nie można także przychylić się do twierdzenia, że potencjalny pracodawca winien mieć wpływ na proces wydania wizy. Wizy wydawane są w różnych celach, także w pracowniczym, a wnioski o wydanie wiz składane są osobiście przez cudzoziemca, co wyklucza udział pracodawcy w procesie.

Uzupełniając powyższe, należy wskazać, że po przyjęciu pakietu ustaw uszczelniających - ustawa z dnia 4 kwietnia 2025 r. o zmianie niektórych ustaw w celu wyeliminowania nieprawidłowości w systemie wizowym RP (Dz. U. poz. 622), która składała się na pakiet czterech ustaw naprawczych obejmujących ponadto ustawę z dnia 20 marca 2025 r. o rynku pracy i służbach zatrudnienia (Dz. U. poz. 620); ustawę z dnia 20 marca 2025 r. o warunkach dopuszczalności powierzenia pracy cudzoziemcom na terytorium RP (Dz. U. poz. 621); ustawę z dnia 24 kwietnia 2025 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 619) wprowadzono zmiany ustawowe z korzyścią dla niektórych

pracodawców. W celu zabezpieczenia interesów polskich firm o istotnym znaczeniu dla gospodarki narodowej, zgodnie z art. 77 ust. 9a pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2025 r. poz. 1079) został uruchomiony system priorytetowego umawiania wizyt dla firm, które zostały wymienione wykazie sporządzonym na podstawie art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2025 r. o warunkach dopuszczalności powierzania pracy cudzoziemcom na terytorium RP (Dz. U. z 2025 r. poz. 621). W tym wypadku lista wnioskodawców uprawnionych do skorzystania z tej ścieżki tworzona jest w konsulacie i przekazywana firmie outsourcingowej do wykonania dalszych czynności związanych z priorytetową rezerwacją wizyty wizowej. Co więcej, na mocy art. 29 ustawy o warunkach dopuszczalności powierzania pracy cudzoziemcom na terytorium RP, minister właściwy ds. pracy może wydać rozporządzenie wskazując na zawody deficytowe. Sporządzenie wykazu takich zawodów umożliwi cudzoziemcowi aplikującemu o wizę pracowniczą w takim zawodzie skorzystanie z priorytetowej ścieżki. Obecnie trwają prace legislacyjne nad przyjęciem rozporządzenia, do którego będzie załączony taki wykaz. Powyższe zmiany prawne stanowią wyraz wsparcia dla niektórych podmiotów gospodarczych spełniających warunki ustawowe oraz uwzględniają potrzeby polskiego rynku pracy.

Odnosząc się do wniosków i postulatów pragnę wskazać, co następuje.

Nie przewiduje się wyłączenia outsourcingu w tych lokalizacjach, w których on funkcjonuje. W polskich urzędach konsularnych, które nie są obsługiwane przez usługodawcę zewnętrznego rezerwowanie wizyt online przebiega z uwzględnieniem algorytmu losowania oraz algorytmu losowania z opcją kolejki. Konsul zarządzający urzędem konsularnym jest odpowiedzialny za regulowanie rejestracji i bieżącą kontrolę nad listą. Nie przewiduje się prawa do rejestracji przez pracodawcę. Zarejestrować wniosek wizowy może tylko strona postępowania wizowego, czyli cudzoziemiec. Jak wskazano powyżej, zarówno przepisy ustawy o cudzoziemcach, jak i Kodeksu Wizowego, przewidują osobiste składanie wniosku wizowego. Ponadto konsulowie określają liczbę udostępnianych spotkań w celu złożenia wniosku zarówno w systemie e-Konsulat, jak i u usługodawcy zewnętrznego, który podlega nadzorowi ze strony właściwej placówki. Powierzenie usługodawcy zewnętrznemu czynności stosownie do art. 43 kodeksu wizowego odbywa się w drodze zawarcia umowy z uwzględnieniem zarówno doświadczenia służb konsularnych, jak i wieloletniego doświadczenia usługodawcy, którego wyłania się procedurze przetargowej. Mając na względzie powyższe, a także podkreślając brak udziału w procesie wizowym pracodawcy, nie można mówić o przyjęciu ograniczeń co do liczby wniosków wizowych składanych przez jednego pracodawcę w danym kwartale. Co więcej uzyskanie terminu na złożenie wniosku o wydanie wizy pracowniczej w określonym przedziale czasowym również nie może podlegać żadnym gwarancjom, gdyż zależy wprost od liczby zezwoleń na pracę oraz liczby aplikujących o wydanie wizy w danej lokalizacji.

Co się tyczy wydawania wizy krajowej na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, nie można dostrzec *ratio* takiego rozwiązania. Nie sprzyja ono weryfikacji celu pobytu i nie eliminuje pola do nadużyć. Cudzoziemiec musi podlegać sprawdzeniom przed wjazdem na terytorium RP, a nie dopiero po wjeździe. Ponadto zgodnie z art. 64 ustawy o cudzoziemcach wizy pracownicze wydaje się na okres pobytu, który odpowiada okresowi wskazanemu w zezwoleniu na pracę lub innym dokumencie uprawniającym do podjęcia pracy, lecz nie dłuższy niż 1 rok (tj. maksymalny okres ważności wizy krajowej). Polski system prawny nie przewiduje instytucji promesy wizowej. Przy tym, zgodnie z uregulowaniami, nie istnieje prawo do wizy, więc nie sposób dostrzec czemu miałyby służyć powyższe rozwiązanie.

Nie można także zgodzić się z twierdzeniem, że obecny system narusza zasadę zaufania obywateli do państwa, równości dostępu do procedur administracyjnych oraz narusza art. 2 oraz 32 Konstytucji RP. Należy uwzględnić specyfikę państwa przyjmującego oraz nasilenie presji migracyjnej, najbardziej widocznej w niektórych krajach Afryki i Azji, które sprzyjają migracji zewnętrznej własnych obywateli ze względu na dynamiczny rozwój demograficzny. Proces wizowy nie jest także w konflikcie ze swobodą działalności gospodarczej. PO

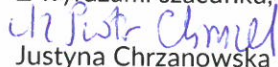
pierwsze, pracodawcy mają możliwość uzyskania informacji na temat bieżącego obciążenia w poszczególnych urzędach konsularnych. Ponadto istnieje możliwość zatrudnienia cudzoziemców, którzy już przebywają na terytorium RP, a pracownicy już obecni na terytorium RP mogą ubiegać się o legalizację pobytu u właściwego wojewody. Kwestie zatrudnienia cudzoziemców podlegają kompetencji Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

Nie można się zgodzić z twierdzeniem, że obecny system przyjmowania wniosków wykracza poza ramy ustawowe. W przypadku outsourcingu umawianie wizyt za pośrednictwem usługodawcy odbywa się zgodnie z kodeksem wizowym oraz umowami z usługodawcą zewnętrznym. Liczba udostępnianych spotkań w celu złożenia wniosku jest elementem organizacji pracy urzędu, stąd - niezależnie od organizacji technicznego procesu przyjęcia wniosku - limity spotkań ustala konsul, odpowiedzialny za organizację pracy urzędu zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo Konsularne (Dz. U. z 2023 r. poz. 1329). Konsul uwzględnia również warunki organizacyjno-kadrowe urzędu.

Mając na względzie zaproponowany przedmiot regulacji, co do wprowadzenia aktem normatywnym rangi ustawowej rozwiązań kolejki wizowej niezależnie od intencji projektodawcy nie można włączyć zaproponowanych jednostek redakcyjnych do ustawy o cudzoziemcach. Po pierwsze regulacja pozostaje w sprzeczności z art. 9 i 43 kodeksu wizowego, które regulują zasady przyjmowania wniosków o wydanie wizy, a także zasady współpracy z usługodawcą zewnętrznym. Ponadto, konsul realizuje czynności konsularne określone w art. 34 ustawy - Prawo konsularne, a jego obowiązki nie ograniczają się do przyjmowania i rozpoznawania wniosków o wydanie wizy.

System rejestracji wizyt w urzędach konsularnych jest przedmiotem ciągłych zmian i ulepszeń, zaznaczyć jednak należy, że wszystkie modyfikacje i zmiany muszą mieć podstawę w obowiązujących przepisach. Należy również zwrócić uwagę na plany dotyczące cyfryzacji procesu wizowego na poziomie UE. Jednym z kluczowych elementów tej reformy jest stworzenie wspólnej unijnej platformy do składania wniosków wizowych (*EU Visa Application Platform, EU VAP*). Dzięki EU VAP wnioskodawcy będą mogli wypełnić wniosek wizowy, wgrać wymagane dokumenty w formie cyfrowej, uiścić opłatę wizową oraz śledzić status sprawy w jednym, zintegrowanym systemie. Rozwiązanie to zwiększy również bezpieczeństwo danych oraz usprawni współpracę między państwami Schengen, ograniczając ryzyko nadużyć i wielokrotnego składania wniosków w różnych urzędach (tzw. *visa shopping*). Wydana wiza będzie miała formę cyfrową. Prace wdrożeniowe prowadzone są przez Agencję Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA). Wprowadzanie szczegółowych rozwiązań krajowych rangi ustawowej w tym samym obszarze na obecnym etapie prac nad EU VAP i wdrożeniem komponentów interoperacyjności systemów zarządzania granicami zewnętrznymi UE jest zatem niewskazane.

Z wyrazami szacunku,

Justyna Chrzanowska

Dyrektor Departamentu

Do wiadomości:

1. Dyr. K. Kisiel, Departament Spraw Międzynarodowych i Migracji, MSWiA,
2. Dyr. M. Tarasiuk, Departament Rynku Pracy, MRPIPS